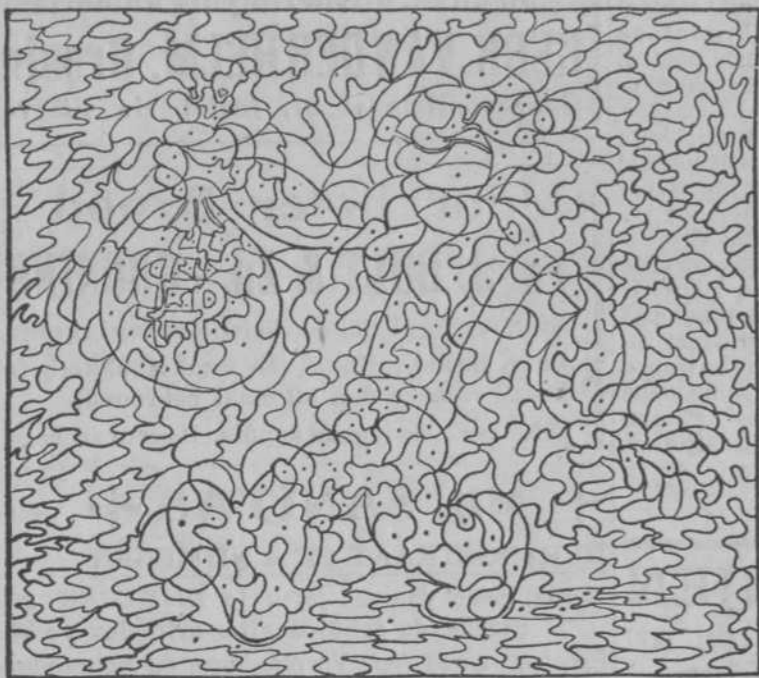




Een aardig kunstje

De wonderwereld.



Bekijk de tekening eerst goed en langdurig, begin dan verschillende hokjes zwart te maken en heb je de juiste hokjes zwart gemaakt, dan zal je iets grappigs zien.

Het lijkt moeilijk, maar is heel eenvoudig, echter moet je goed opletten en

zoals gezegd, het geheel eerst rustig bekijken en proberen of je ook iets bijzonders aan de verschillende vreemd gevormde hokjes ziet en dan... Nu is het woord verder weer aan onze jonge lezers!

AVONTUREN OP DE PLANEET MARS.

Vreemde droom van Pim Fluks.

III.

Het duurde nu niet lang meer of een groot gevaarte kwam in zicht. Het werd al groter en groter en eindelijk onderscheidde Pim duidelijk een grote poort. Toen hij nog dichter bij kwam zag hij duidelijk de naam van „Mars“ er boven staan. Vergissing was dus uitgesloten, hij naderde de groote en bekende planeet Mars. Hij was erg benieuwd of er ook mensen zouden wonen, net als op de aarde en of er ook dieren zouden zijn, paarden en honden en katten. Hij meende verschillende gedaanten voor de poort te zien loopen, maar de afstand was nog te groot om alles goed te kunnen onderscheiden.

Wie weet wat voor malle kleur de mensen daar hebben, dacht Pim plotseling. Want op de aarde hadden de mensen toch ook niet allemaal dezelfde kleur. Hij was een blanké, maar je had ook zwarte mensen, negers, vooral in Afrika, en ook bruine negers in Indië en rooie mensen had je ook, nou! de Indianen, in Amerika immers. En zelfs witte mensen had je op de aarde, de zogenaamde Albino's, waarvan een stam op IJsland was. Wie weet, wat hij nou wel voor mensen zou zien. En hoe zou hij ontvangen worden?

Toen Pim eindelijk bij de poort aankwam en zijn ingewikkelde machine had afgezet, zag hij niemand. Hoewel hij te voren duidelijk iets voor de poort had



vreemde oogen, groot en donker. Ze hadden een soort baard en hun hoofd was van boven al heel mal gevormd.

Pim dacht, dat nu weldra zijn laatste uur wel zou zijn geslagen. De mannen met de hamers zwaaiden deze verwaarloosd heen en weer en Pim meende ieder oogenblik door een van deze voorwerpen te zullen verpletterd worden.

Hij dacht er reeds over om maar om te keeren en snel op zijn machine te springen, waarop hij gauw terug kon reizen naar de aarde. Wat zouden z'n vader en moeder wel zeggen, als ie niet meer terug kwam? En de meester op school en al zijn vriendjes?

Met een ruk keerde hij zich om, gaf een schreeuw en...

(Wordt vervolgd.)

RAADSELS

Oplossing vorige raadsels:

- I.
- a. een preekstoel;
- b. een schaar van een ploeg;
- c. geldgebrek;
- d. een haring;
- e. uit lampeglazen.

II.

D e u r
m e e l
z e G e
t w e E
m o n d
e E n d
S t a l
o T t o
s t E r
h o o T

De naam van dezen bekenden dichter luidt: De Genestet.

Nieuwe raadsels:

- I.
- a. Wie slaat zonder handen en voeten?
- b. Welke ketels rammelen niet?
- c. Door welke pijp komt geen rook?
- d. Welke naald gebruikt geen kleermaker?
- e. Wie heeft oogen en ziet niet?

II.

Wanneer men met z'n vieren een appel deelt, hoe laat is het dan?

III.

Zoekt de namen van vruchten in onderstaande zinnen:

- a. Het gebeurde in een wip, eer we er erg in hadden, was ie verdwenen.
- b. De bakker stond voor de oven.
- c. Ik heb ramen en deuren laten verven.
- d. Wij zaten bij de haard, beiden in een gemakkelijke stoel.

IV.

Welke vogel is een vierde van een lengtemaat?

(Volgende week oplossingen.)

DOOFHEID

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos brochure No. 1 omtrent genezing.

S. WIJNBERG
Oosterpark 45 - AMSTERDAM

VOOR HET GEZIN

BIJVOEGSEL VAN „SCHUTTEVAËR”, WEEKBLAD
VOOR BINNEN- EN RIJNVAART

CIRCUSLEVEN.

II.

Een kijkje achter de schermen van een circus tijdens een morgenoefening.

Ieder paard is nog geen circuspaard. Hiermeer wil ik zeggen, dat ieder paard ook niet voor dressuur in aanmerking komt. Het vereischt dus wel een zeer goede kennis en een juiste kijk op deze dieren, wanneer een paardendresseur een paard gaat koopen.

Dit was de eerste les die ik ontving, toen ik op een morgen de circus tent binnenstapte, waar juist een repetitie plaats vond.

De tweede groote les was de behandeling van de dieren. Toen ik die zweep hoorde knallen en een paar schimmels in het rond draafden, dacht ik onwillekeurig aan die droeve geschiedenis, welke zich jaren geleden in het circus te Scheveningen had afgespeeld. Velen onder mijn lezers zullen zich het voorvallene uit de bladen herinneren.

Des avonds werd er een paard naar binnen geleid en kondigde men het publiek aan, dat dit paard geen vreemde ruiters op zijn rug dulde. Degenen, die in staat bleken éénmaal op dit paard een ronde te kunnen maken kregen een groote som gelds ter belooning. Natuurlijk waren er mensen, goede ruiters wellicht, die deze gelegenheid om een flink bedrag te verdienen, niet voorbij lieten gaan en zich dan ook aanmeldden. Maar nog geen halve ronde hadden zij afgelegd of zij werden zandruiers. Het paard stijgerde en sprong en niemand bleef in staat op den rug van dit dier te blijven zitten. Als ik het mij wel herinner is het Jack London-verbond toen eens een nader onderzoek gaan instellen. Het bleek nu, dat meerdere malen dit dier werd bereden met een zadel op zijn rug, waarin een scherpe pen was bevestigd, die, zodra er iemand op ging zitten, in het vleesch van het arme paard drong. De rug was geheel rauw en het is dus niet te verwonderen, dat dit dier alles in het werk stelde om een ruiter van zijn rug af te werpen, waardoor er

een einde aan die martelende pijn kwam.

Ik mag hier zeggen, dat van dit al bij het circus Roberti geen sprake is, en wel om de heel eenvoudige reden, dat we hier te doen hebben met dierenvrienden in de volle betekenis van dit woord.

Het dresseeren van de paarden geschiedt niet met pijniging en met zweepslagen, zooals veelal gedacht wordt, neen, wellicht dat dan een ieder een paard zou kunnen dresseeren. De eerste vereischte voor een goed dresseur is: liefde voor het dier en daarnaast heel veel geduld. Men moet niet denken, dat

bracht, had het voor dien dag genoeg gedaan.

De ruiter, die verschillende toeren op het paard moet verrichten, moet deze handelingen steeds snel verrichten. Wanneer hij treuzelt en dus op het paard staande of zittende dit zonder direct nut in het rond laat draven, krijgt hij een uitbrander. Mevrouw Roberti is meestal persoonlijk bij deze oefeningen en zij is een ware vechtster voor haar dieren.

Ik zal niet pogen een nadere uiteenzetting te geven van de moeilijkheden voor deze kunstenaars op het paard. Het is duidelijk, dat zij lenig en vlug moeten zijn, eveneens over een flinke dosis moed en durf hebben te beschikken en... (dit weet men wellicht niet) sterk zijn. Iemand die niet sterk is, die slappe spieren heeft, geen kracht vooral in zijn armen kan ontwikkelen, behoeft nimmer moeite te doen iets op een paard te bereiken.

Ter verduidelijking vertel ik u nog het volgende van wat ik gezien heb:

Twee paarden draafden naast elkaar in het rond.

Op een van deze paarden zat een

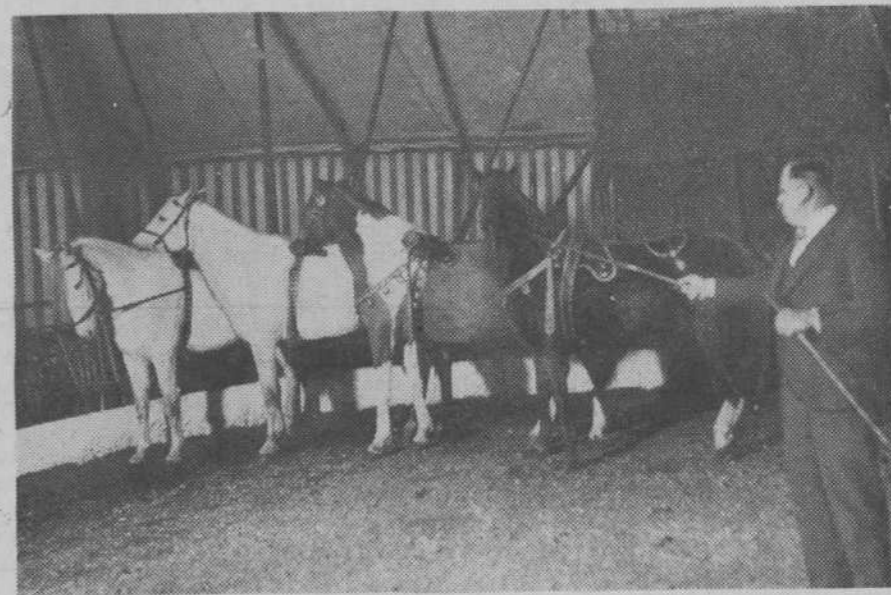
ruiter. Terwijl de paarden draafden richtte hij zich op en kwam ten slotte rechtop te staan, met op ieder paard een been. Het lijkt betrekkelijk eenvoudig. Een der leden van het personeel, die ook goed rijden kan, vroeg dit nu ook eens te mogen proberen. Het werd hem door mevrouw Roberti geweigerd. Maar hij bleef aandringen.

„Jongen, dat kan jij niet,” zei de eigenares, „geloof me nou, daar komen ongelukken van, jij hebt niet voldoende kracht in je armen.”

De man bleef zeuren en ten slotte kreeg hij zijn zin. Nog niet half over-eind op het paard of... daar vloog ie met een smak tusschen de stoelen!

Medelijden kent men in zoo'n geval in een circus niet. Hij werd niet beklagd, niettegenstaande z'n hoofd pijn deed. Hem werd de huid vol gescholden en verzekerd, dat ie nog van geluk mocht spreken, niet om het leven te zijn gekomen, want hij vloog rakelings langs een paal.

Hier heeft men het bewijs: de man was vlug, was vrij lenig, had veel durf,



In het circus Roberti; hoe Hans Siegfried zijn paarden dresseert.

maar miste de kracht in zijn armen om zich op te heffen en zich vast te houden.

Over de verschillende prestaties, zowel van de menschen als van de paarden kom ik in een volgend artikel uitvoeriger terug, wanneer ik het een en ander van een uitvoering zelf vertel.

Rond de aardbol. XXXIII.

VAN MARSEILLE NAAR VINTIMILLE.

(Vervolg.)

We zijn op onze reis langs Frankrijk's zuidelijke kuststrook in de kleine bischopsstad Fréjus aangekomen en bezien deze belangwekkende oude stad eens van nabij.

De oude wallen en de Porte Dorée, de ruïnes van het aquaduct en de arena's, de overblijfselen van de haven en van de reeds eerder genoemde havendam met baken, de „Lanterne d'Auguste" zijn, evenzeer als het aan Romeinsche oudheden rijke Museum, een bezoek overwaard. In de huidige stad vragen de kathedraal uit de 11e en 12e eeuw, een doopkapel uit de 7e eeuw, een klooster uit de 13e eeuw zeer zeker eveneens veel aandacht.

Saint-Raphaël dat 5000 inwoners telt, heeft als meer moderne haven, Fréjus vervangen. Het is bovendien meer badplaats en winterresidentie. Tegen de eerste hellingen van het Estérel gelegen, ligt er tegenover de geheele baai van Fréjus, met het Maurissmassief als achtergrond, uitgestrekt. Ook van zee uit levert deze stad een vroolijken aanblik op, door de aanlegkaden, en hun bedrijvigheid, waarboven het imposante beeld van de groote in Byzantynschen stijl gebouwde kerk uitsteekt, door de vriendelijke boulevard met haar palmenrijen, welke over de geheele lengte van het strand doorlopen, en door de kale rotsige klippen van de „Lion-de-Terre", welke in de gladder blauwe zee op neergehurkte monsters lijken.

Saint-Raphaël, dat voornamelijk bekend geworden is en gegroeid is door den invloed van Alphonse Karr, Gounod, en Fromentin, heeft meer landwaarts in, als buitenwijk het rustige en beschutte Vallescure gekregen, terwijl aan de zeezijde de villawijk van Boulouris zich tuschen de zeedennen genesteld heeft.

Het Estérel-gebergte gelijkt op dat van „des Maures", zoowel door de wijze waarop het direct uit zee oprijst, als door het dichte woud van z'n zeedennen, waarmede het begroeid is, en dat er een onontgonnen en wild karakter aan geeft op de grens van het dichtere bevolkte deel van Provence. Maar het heeft op het Moorengebied vóór zijn bijzondere geologische structuur en schoonheid: het bestaat geheel uit rood porfier, welks steile kanten zich naar de zeezijde verbrekken in lange, in stukken gebroken kapen, welke hun grillige brokken hoog boven het water verheffen.

Tusschen Saint-Raphaël en de baai van la Napoule strekt de kust zich over een lengte van 33 kilometer uit, zonder dat er een enkel bevolkt centrum te vinden is. Vlak langs de zee loopt de spoorlijn van de P. L. M., en de rijweg, die den naam van de „Corniche de l'Estérel" heeft gekregen, en die, door de Touring Club de France ontworpen, tot



een onvergetelijk mooi traject geworden is. Voor dat door deze twee verkeerswegen de toeristenstroom langs de kusten werd gevoerd, lag deze zeeoever geheel verlaten, door een breede boschrand van het binnenland gescheiden. Wel zijn er sinds dien tijd eenige plaatsen verzezen, maar geen van deze kleine bad- en overwinteringsplaatsen hebben ook nog maar de rang gekregen van een gemeente. Het zijn gehuchten gebleven, bestaande uit eenige villa's, een paar hotels en wat bijbehorende huizen, hier en daar tusschen de dennen verspreid over de rose rotsen, die echter op deze wijze voor hen, die van buitenrust en kalmte houden, te midden dezer schoone natuur, ware paradijzen zijn. Na Boulouris, dat eigenlijk slechts een voortzetting van Saint-Raphaël is, komt eerst Agay, diep in een baai verscholen, dan Anthéor, wat meer naar voren geschoven, vervolgens Tréyas, dat van het Estérelgebergte als het middelpunt kan worden beschouwd, Miramar op een helling van den Equillonpas, en ten slotte aan de andere zijde van den laatsten kaap Théoule, dat over de geheele baai van la Napoule het uitzicht heeft.

HET UUR VAN ONS LEVEN.

Toen ik nog een kleine jongen was, moest ik op zekeren dag bij mijn vader komen, die me wilde leeren op de klok te zien.

Hij vertelde mij, waartoe de groote wijzer diende, namelijk om de minuten te tellen en de kleine wijzer, om het uur aan te geven.

Hij hield niet op mij de dingen in te prenten en te herhalen, vóórdat ik ze goed wist.

Daarna moest ik de getallen leeren kennen, die in vreemde Romeinsche cijfers op de wijzerplaat stonden. En toen ik alles in de puntjes wist, dacht ik: „nu is het gelukkig afgeloopen".

Ik maakte daarop gauw dat ik wegkwam, om buiten met m'n vriendjes te gaan hoepelen of knikkeren. Maar juist toen ik naar buiten zou gaan, riep m'n vader me terug.

„Wacht eens even, jongen, ik heb je nog wat te zeggen."

Ik kwam terug en was benieuwd, wat m'n vader nog vergeten had. Ik zelf was reeds overtuigd, dat ik nu net zoo goed op de klok kon kijken als mijn vader.

„Jongen," zei hij, „ik heb je nu geleerd te kunnen zien welke tijd van den dag het is, maar ik zou je ook willen

leeren onderscheiden welk uur van je leven het is."

Dat was voor mij heelmaal iets nieuws. Ongeduldig stond ik te wachten, tot vader tijd zou hebben, om met de nieuwe les te beginnen. Het duurde zoo lang en ik stond op heete kolen, want ik wilde zoo graag met m'n vriendjes gaan spelen.

Maar eindelijk begon vader toen toch en zeide: „De bijbel spreekt over het menschelek leven en zegt, dat het zeventig jaren telt, of — als men sterk is — tachtig jaren. Het leven is echter heel onzeker en het zou zelfs mogelijk zijn, dat jij geen dag meer leefde. Maar... als wij die tachtig jaren van een menschelek leven in twaalf deelen, zooals we de uren van een wijzerplaat doen, dan blijkt het, dat we bijna zeven jaren krijgen in elk twaalfde deel. Als een jongen nu zeven jaar geleefd heeft, is zijn eerste levensuur voorbij, en zoo is het nu bij jou. Als je nu veertien jaar mag worden, zijn dat twee levensuren en als je een-en-twintig jaar wordt, is het drie uur bij jou. Als je dat tenminste beleefd.

Zoo kun je altijd weten, welk uur van je leven het is en zoo dikwijls je op de klok kijkt, kun je aan je levensuur denken. Mijn overgrootvader stierf naar deze berekening om 12 uur, mijn grootvader om 11 uur, en mijn vader om 10 uur. Om hoeveel uur jij en ik zullen sterven, dat weet alleen Hij, Die alle dingen weet."

Als ik na dat oogenblik de vraag hoorde: „Hoe laat is het?" dan heb ik me altoos die les van mijn vader herinnerd.

Ik weet niet, vrienden, welk levensuur gij al hebt, maar ik weet wel, wat de klok bij mij geslagen heeft en als er nog iets gedaan moet worden, wat ik tot nog toe verzuimd heb, dan wordt het hoog tijd voor me daaraan te beginnen, eer het te laat is.

Wanneer ook gij nu op deze wijze de klok van uw leven kunt lezen, zoo zult ge nog meer als anders beseffen, hoe verkeerd het is iets uit te stellen tot morgen, wat men heden nog kan doen!

GEWAPENDE VISSCHEN.

Sommige visschen hebben, behalve hun scherpe tanden, gevaarlijke wapens, om zichzelf te verdedigen.

De kleine stekelbaars kan, als er gevaar dreigt, ineens zijn scherpe vinnen in stekende lanssen veranderen, die hem niet zelden het leven redden. Zelfs een snoek bemerkt dan, dat hij verkeerd deed, om een stekelbaars in te slikken, en hij spuwte hem dan ook zoo gauw mogelijk weer uit.

Vele andere visschen kunnen eveneens hun vinnen als verdedigingsmiddel gebruiken, terwijl er zijn, zooals de Pieterman, die een vergiftige achtervinn hebben, waarvan de steek steeds voelbaar blijft.

Nog buitengewoon is het wapen van den rog. Dit heeft den vorm van een lang, dun stuk leer, aan beide zijden met scherpe punten bezet. Het is halverwege aan de staart bevestigd, en als de rog nu wordt aangevallen, slaat hij zijn vijand zóó met den staart, dat het dier juist met de scherpe punt van dit verdedigingsmiddel geraakt wordt. Het vleesch van den tegenstander wordt hierdoor opengereten en aan flarden gescheurd.

SCHIPPERS! Ga eens naar

Schuttelaar

daar koopt u voordeel en goed de betere waar.

PROBEERT U EENS:

3 pakjes Maizena . . . 20 ct.
1 pond heerlijke Cacao 20 ct.
5 „ blanke Rijst . . . 30 ct.
5 „ beste Gort . . . 25 ct.
5 „ Gruttenmeel . . . 30 ct.
1 „ lekkere Pruimen 12 ct.
1 „ prima Koffie voor 85 ct., waarbij 2 pnd. suiker gratis

Dit zijn reuzen koopjes die U niet moogt laten voorbijgaan.

Schuttelaar

Luttekestraat - ZWOLLE

Brink 39 - DEVENTER

H. Bijlenga, Groningen

WINSCHOTERDIEP W.Z. 39.

Levering van

Scheepsbenodigdheden en Kruidenierswaren

Teerproducten — Touw, Draad — Tjallema's Verf Ruime sortering Klompen Deensche Schoenklompen en losse zolen.

Schipperswarenhuis

M. Spoelstra, Hoogersmilde

(bij de Steenfabriek). Tel. 509

Handel in Scheepsvictualiën

Benzine, Petroleum en Smeeroliën, Kruideniers- en

Bakkerswaren, Kaas, Vet en

Vleeschwaren, Wijnen en

Liqueuren, Garen, Band, enz.

Tabak en Sigaren. In Aard-

appelen en Brandstoffen.

Drogisterij

S. TERPSTRA

Assistent-Apotheker voorh. Th. de Vries

Voorstraat 58 - Harlingen

Drogerijen, Chemicaliën, Bin-

nen- en Buitenlandsche

Specialité's, Geneesmiddelen

v.h. „Boertje", Verbandstof-

fen, Ziekenverplegingsartike-

len- Homoeopatische

Geneesmiddelen

L. ENGELSMAN

Brood- en

Banketbakkerij

Aan het Eemskanaal

DELFIJL - Telefoon 155

Tuberculose?

T.b.c.-patiënten bespoedigt Uw genezing door een kuur met granuline. Leest de brochure van Dr. J. H. van Grafhorst, arts, waarin deze dokter o.a. schrijft over de gunstige resultaten met dit middel verkregen bij tuberculose van longen, buik, gewrichten, been-t.b.c. (beeneter) en scrofulose (klierziekte).

Deze uitvoerige brochure (100 blz.), die naast nuttige wenken en raadgevingen zeer vele verklaringen van dokters en genezen patiënten en overdrukken uit geneeskundige tijdschriften bevat, wordt U na ontvangst van briefkaart of brief met uw naam en adres geheel gratis en franco in onbedr. gesl. enveloppe toegezonden door Pharm. Ond. Dr. J. H. van Grafhorst, E 30, Scheveningen.

W. GEIJEN

St. Pieterssluis - Telef. 1127

MAASTRICHT

Scheepsbevrachting

voor Binnen- en Buitenland Briefadres voor Schippers.

Weekblad Schuttevaer verkrijgbaar

H. POSTMA - Groningen

A-weg 51 (aan 't Hoendiep)

Telefoon 3316

Kruideniers- en Grutters-

waren - Klompen - Prima

Aardappelen. Leidingwater

ook aan boord te leveren.

M. BAKKER

Vluchthaven - Bruinisse CAFÉ-BILJART

Tel. 29, dag en nacht geopend.

Kruideniers- & Bakkerswaren

Melk, Aardappelen, Groenten

Gas-, Lichtoliën, Benzine enz.

Schuttevaer verkrijgbaar.

Briefadres voor Schippers.

Wandgedierte f 1.80

Totale verdelgng door „FUMANS" wettig gedeponerd handelsmerk »4 vlaggen«. Zuivering van gebouwen. Alleen verkrijgb. Chem. Fabriek

H. SPETTER & Co., Jonkerfransstraat 72 - Rotterdam

VRAAGT GRATIS VOLLEDIGE PRIJSCOURANT.

100 Kaarsen helder gaslicht van één liter petroleum 28 uur

Regen-, Storm- en Vorstvrij, ook in luxe uitvoering als kamerlamp

GEBR. VAN DER HELM, Groningen

Ganzevoortsingel 51, (nabij de Eierveiling)

Voor beter Brood

Fa. J. BOLT & Zn. - GRONINGEN

Eeldersingel (bij de Sluis) Koninginnelaan 16

Luxe Brood-, Koek- en Banketbakkerij (reeds meer dan 80 maal bekroond).

Onze zaak heeft geen depôts. Beleefd aanbevelend.

+ Mij. SANITAS +

HERTOGSTRAAT 65 - NIJMEGEN

Reeds meer dan 20 jaren te NIJMEGEN gevestigd.

Steeds de echte Sanitas-artikelen voorhanden.

Speciaal adres voor Verplegings- en Schoonheidsartikelen, Patentmedicijnen, Elastieken kousen, Buik- en

Breukbanden. Reisirrigators, Warmwaterzakken, enz.

Prijscourant en inlichtingen gratis. Beleefd aanbevelend.

FRAENKEL EN KIMMEL

104 Nieuwendijk 104 - AMSTERDAM

Kunststanden en Gebitten

Kunstgebitten f 45.—. Pijnloos trekken f 1.50

Men lette op het huisnummer 104

H.H. SCHIPPERS!

Zoekt U een goed en voordelig adres voor Uwe

KRUIDENIERS- EN GRUTERSWAREN?

Ga dan naar K. BRIEK, A-weg 11b, Groningen,

(vlak bij de Westerhaven.) Telef. 1278.

Alles wordt zonder prijsverhoging aan boord bezorgd

HET BOEIENDE VERHAAL

De Vondeling

door W. SCHIPPERS

als feuilleton in dit blad geplaatst, is uit voorraad leverbaar, tegen toezending van postwissel ad. 76 cent.

DRUKKERIJ BORN - ASSEN

DE MACHT VAN HET LIED.

„The Last Round-up” maakt twee menschen beroemd.

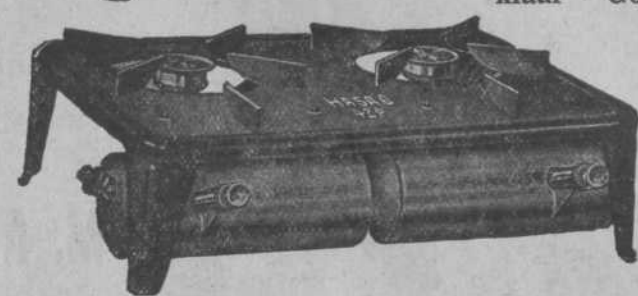
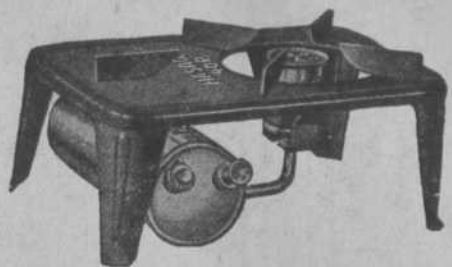
Een interessante carrière is zeker wel die van Billy Hill, den componist van het wereldberoemde succeslied „The Last Round-Up”. Billy's levensgeschiedenis en het verhaal van zijn succes is in de beste Amerikaanse traditie, en lijkt geïnspireerd op beroemde vertelsels in het genre „Van krantenjongen tot Koning”, die wij altijd min of meer sceptisch plegen op te vatten, maar die weer eens te meer bewijzen dat Amerika nog steeds het land van de onbegrensde mogelijkheden is. Vandaag een arme drommel, morgen millionair — dat was het lot van Billy Hill.

„The Last Round-Up” is niet Billy's eerste succes-compositie, al was het de eerste die den naam van zijn geestelijken vader in alle deelen van de wereld bekendheid bezorgde. „The old man of the Mountain”, „There's a cabin in the pines” en andere bekende songs behoorren eveneens tot zijn oeuvre. Typisch genoeg brachten deze composities, die door talloze orkesten gespeeld en door evenvele zangers voorgedragen werden, den componist geen persoonlijk voordeel, zoals wij later zullen zien.

Billy Hill heeft een veelbewogen levensloop gehad. Na jaren van studie aan het New England Conservatory in Boston weigerde hij een aanbieding van het Boston Symphonie orkest om als violist tot dit vermaarde ensemble toe te treden, en gaf er de voorkeur aan met zijn vioolkast op den rug de wijde wereld in te trekken. Jaren lang zwierf hij door de Vereenigde Staten rond, somtijds viool spelend in onaanzienlijke kroegen aan de Westkust, dan weer zonder middel van bestaan zwerfend. Landloopers waren zijn vrienden, vele malen deelde hij in een hoekje van een leegen goederenwaren zijn schamel maal met hen. Maandenlang werkte hij als opzichter in de ongezonde borax-mijnen in Death Valley.

Eindelijk besloot hij naar New-York te gaan, waar hij een baantje kreeg als portier bij een luxueus flatgebouw op Park Avenue. Dikwijls had hij nachtdienst, en maakte zich in het holst van den nacht verdienstelijk met het aandweilen van de hall, zachtjes voor zich heen neurieënd. Hij begon zich toe te leggen op het componeeren van populaire muziek, en in weinige maanden had hij talloze songs geschreven en voor enkele dollars aan den man gebracht. Onder de meest verschillende pseudoniemen schreef hij zijn muziek, om dan de eindeloze gang te ondernemen langs de kantoren der muziekkuitgevers, die zich maar heel matig voor zijn schepingen bleven interesseeren. Verscheidene van zijn bekendste songs verkocht Billy Hill voor drie dollars aan een of anderen uitgever in de jaren dat hij met zijn portiersbaantje slechts het hoogst noodige voor zich en zijn vrouw verdienen kon.

Ook toen hij het onder zijn eigen naam geschreven manuscript kwam aanbieden dat de „schlager” van het seizoen zou worden, toonden de uitgevers zich weinig enthousiast. Het was een weinig indrukwekkend schriftstuk, met een slordig neergeschreven melodie. Zij borgen het op in een lade bij andere onuitge-



M.A.M. CORNETS DE GROOT - ROTTERDAM

14 Scheepmakershaven 14

Voor Leiden en Omstreken H. R. TROOST, Sleepdienst, Zijlsingel

geven werkjes, betaalden Hill zijn paar dollars, en vergaten „The Last Round-Up”.

Eindelijk erkenning!

Wellicht zou Billy Hill nog vandaag den dag in armoede geleefd hebben als niet Addy Britt, een voortvarend jongmensch en „songplucker” van beroep, zijn opus uit de lade had opgedolven. Zonder iets te zeggen stak hij de compositie bij zich en gaf hem aan George Olsen, de bekende bandleider, die in het New-Yorksche Paramount-theater optrad. Joe Morrison, een volkomen onbekend lid van het orkest, stapte naar de microfoon en zong.

„The Last Round-Up” maakte Joe Morrison met één slag beroemd. George Olsen en zijn band werden in het Paramount Theater geprolonged, en Morrison zong 't weemoedige cowboy-lied, gezeten op een wit paard tegen een langzaam donker wordende avondhemel. Morrison, plotseling populair, werd bestormd met aanbiedingen van filmaatschappijen en van radio-ondernemingen. Hij is momenteel in Hollywood, onder contract met Paramount, en begint dezer dagen zijn eerste filmrol. „The Last Round-Up” heeft hem al evenveel geluk gebracht als aan den componist zelf.

Maanden gingen voorbij, en „The Last Round-Up” bleef op de programma's. Zonder twijfel een apart en verdienstelijk lied, werd de populariteit zoo groot dat men handen te kort kwam om aan de steeds grooter wordende vraag naar muziek en gramafoonplaten te voldoen. Nadat Joe Morrison het in New-York gezongen had, speelden de groote radiozenders het in de daarop volgende week niet minder dan 24 maal, en het duurde niet lang of er waren een half miljoen exemplaren van de muziek verkocht. De groote gramafoonmaatschappijen verkochten meer platen van „The Last Round-Up” dan van „Who's afraid of the big bad wolf”, de schlager die een voor dezen tijd ongehoorden verkoop had.

Toen Paramount besloot een nieuwe, sprekende versie te maken van de oude

PETROLEUM GASSTELLEN

Zwart email 1 en 2 vlams f 8.— en f 17.—

Gevaarloos - Laag - Altijd bedrijfsklaar - Goedkoop - Geruischloos.

Ook verkrijgbaar met automatische doorstekers.

Petromax Kachels en Lampen

Zane Grey film „Het grenslegioen”, kocht men de rechten van het lied aan, dat in de film wordt voorgedragen. In Amerika werd de film zelfs onder dezen naam uitgebracht, hoewel voor Nederland de oude titel gehandhaafd blijft. Randolph Scott, Monte Blue, Fred Kohler en Barbara Fritchie spelen de hoofdrollen.

Het is moeilijk een reden op te geven voor de buitengewone populariteit van „The Last Round-Up”. Het is waar dat het lied een zekere originaliteit bezit. Billy Hill trad al de regels van Tin Pan Alley met voeten, toen hij de gerespecteerde traditie van het 32-meter refrain over boord gooide en een song schreef die eigenlijk geen begin en geen einde heeft. Maar de grootste satisfactie heeft Billy Hill van het feit dat in het Wilde Westen zijn song door de werkelijke cowboys gezongen wordt. De jonge boeren zoons, die hun jeugd in het zadel doorbrengen, zingen tegenwoordig weinig meer, en een van de mooiste tradities van Amerika's verleden is hiermee heengegaan. „The Last Round-Up” echter, dat zoo typisch de sfeer der klasieke cowboy-liederen weet te benaderen, is bij de echte cowboys al even populair als bij de stedelingen.

Vrij van school dank zij den Koning.

Koning Christiaan heeft onlangs een bezoek gebracht aan Sonderborg in Zuid-Jutland, waar hij hartelijk door de bevolking (die in 1920 weer Deensch is geworden) werd ontvangen. Een groot aantal kinderen begroette den koning met een „goeden dag, koning Christiaan” en een vrijpostig klein meisje vroeg: „Mag ik vandaag vrij hebben van school, koning Christiaan”, waarop de koning glimlachend antwoordde: „Ik zal het aan het hoofd vragen.” Daarop wendde de koning zich tot het schoolhoofd en zeide: „Ik heb de kinderen beloofd u te vragen of ze vandaag vrij krijgen”, waarin het hoofd onder gebel der kinderen toestemde.

Feuilleton

17

NAAR ZEE

DOOR

W. J. D. VAN DIJCK

Nadruk
verboden

In plaats van een goed bed op het zolderkamertje, dat hem nu wel een paleis toescheen, kon hij zich op den harden grond neerleggen, bijna zonder kleeren aan het lijf, als een gevangene onder de vreemden, wier taal hij zelfs niet verstond!

Op wiens hulp kon hij in die omstandigheden rekenen? Zeker niet op die der schepelingen van „De Zwaluw”, die hem wel genegen waren, doch allermest hun eigen belang op het oog hadden.

Gelukkig had Jan een vrome moeder thuis, die niet nagelaten had, zooals we reeds mededeelden, hem met de eenige bron van ware vertroosting bekend te maken; terwijl de besprekingen met den ouden stuurman niet zonder vrucht voor Jan bleken te zijn.

Al was met zijn plunje aan Jan ook zijn Bijbeltje en catechismusboekje ontnomen, zoo had men den scheepsjongen een goed geheugen niet kunnen ontnemen, en met een ernstig gemoed had hij de woorden van een psalmversje, dat hem in die uren in de binnen kwam.

't Was nog volgens de berijming van Datheen, zooals de psalmen in de dagen van Jan gezongen werden, en al klinkt de versbouw ons vreemd in de ooren, de zin en inhoud waren dezelfde als die der tegenwoordige berijming van het zesde vers van Psalm 27.

Hoor, wat Jan bad!

„Vader en moeder hebben mij verlaten;
Maar Godt bewaert mij als een kint seer teer.
Ick ben benouwt door hen die mij haten;
Dies leert mij ingaen den rechten wegh, Heer.
Al mijn vijanden soecken mijn verdriet;
Valsche getuijgen staen op, der welcker mont
Niet dan onrecht en spreeckt tot aller stont;
Dies en geeft mij in hare handen niet.”

En toen Jan bedacht dat vader en moeder hem niet, maar hij zijn moeder had verlaten, kwamen hem de woorden van het derde vers van Psalm 25 te binnen:

„Gedenckt, Heer, aan uw goetheden,
Stelt u voor oogen voortaan
Uw groote barmhertigheden,
Die Gij voormaels hebt gedaan.
Doch vergeet de sonden swaer
Mijner jonckheit seer lichtveerdigh;
Gedenckt mijns goetlick enpaer,
Tot mijn hulpe zijt volveerdigh.”

HOOFDSTUK XIV.

Drie dagen bleef de bemanning van „De Zwaluw” in de benauwde ruimte opgesloten, terwijl aan de wakkere mannen slechts eenmaal daags voedsel en water werd verstrekt.

Voor die mannen, en ook voor Jan van Koperen, die in de laatste maanden aan de frische zeelucht was gewend, was dit gedwongen verblijf in een beperkte ruimte en bij groote warmte, een groote beproeving en menigeen hoopte dan ook, dat er maar spoedig een einde aan zou komen. In den vroege morgen van den vierden dag scheen het oogenblik aangebroken, waarin over de verdere toekomst van de gevangenen zou worden beslist.

Een voor een werd hun gelegenheid gegeven zich op de binnenplaats aan de fontein te wasschen, wat voor de mannen, die daar drie dagen op den leemen vloer hadden doorgebracht, een groote behoefte was.

Nadat zij zich hadden verfrist, werden hun onmiddellijk de handen op den rug gebonden door twee gewapende Mooren, die in alles de bevelen opvolgden van een oud man, die met zijn grijzen baard eerbiedwaardig er uitzag, wanneer men niet wist, dat hij de eigenaar was van de roofscheper, die voor zijn rekening op zee de grootste gruwelen bedreven.

Toen allen geboeid waren, en zonder eenig ander wapen

dan de geknevelde vuisten, hulpeloos stonden tegenover de gewapende Mooren, werden zij aan een lang touw bevestigd zóó dat de zeelieden gedwongen werden achter elkander te loopen, en eerst nu werd de poort geopend, die toegang tot de straat gaf.

Na eenige smalle straten te zijn doorgestaan, waarbij de zeelieden een enkele maal gelegenheid hadden, van verre „De Zwaluw” te zien liggen, alsof het vaartuig op de wakkere gasten wachtte, kwam de rij gevangenen aan een plein, waarop reeds groote drukte heerschte.

Het scheen wel de marktplaats van het rooversnest te zijn, want aan alle zijden waren kooplieden aanwezig, die in hun bonte, maar doorgaans vuile kleederen, een schilderachtigen aanblik opleverden.

De meeste huizen hadden aan de straatzijde een voorhuis, dat geheel open lag en waarvoor een scherm of doek aan twee staken was aangebracht om den verkooper eenigszins tegen den sterken zonneschijn te beschermen.

Te midden van de uitgestalde koopwaren zat de verkooper rustig te wachten of er ook een koper kwam opdagen; terwijl hij niet de minste moeite deed om door stem of gebaren tot kooplen uit te noodigen. Met de beenen gekruist zat hij daar schijnbaar achteloos en geheel onverschillig voor hetgeen rondom hem gebeurde op een soort van rustbed, en zijn flikkerende zwarte oogen verrieden alleen zijn belangstelling als iemand een oogenblik voor zijn uitstalling staan bleef.

Ook vrouwen waren onder de bezoekers van de marktplaats aanwezig, zooals Jan opmerkte; maar hun aangezichten kreeg onze scheepsjongen niet te zien, want met een sluier of doek hadden zij het gelaat zoodanig bedekt, dat alleen de oogen zichtbaar waren.

Heel veel gelegenheid om rond te zien werd onzen scheepsjongen niet gegund; want de geleiders dreven hun gevangenen voort naar de overzijde van het plein, waar reeds een menigte kooplieden zich om een punt hadden vergaderd. Daar waren lieden van allerlei slag aanwezig en hoewel de kleederdracht voor den ongewijde tamelijk wel hetzelfde scheen, kon men bij nauwkeuriger beschouwing toch opmerken, dat er ook vreemdelingen of bezoekers van naburige plaatsen tegenwoordig waren.

En zoo was het ook. Het stadje Mamora, op de Barbaarsche kust, waar „De Zwaluw” was opgebracht, had eenige malen in het jaar een grooten marktdag, waar de kooplieden, die hooger op aan de rivier woonden, en die bij deze plaats in zee uitmondde, zich verzamelden.

De voortbrengselen van allerlei aard, aan die landstreek eigen, werden daar geruild tegen de koopwaren, die grootendeels door zeeroof verkregen waren, en tot die koopwaren behoorden ook de gevangenen, die als slaven werden aangeboden. Toen de zeelieden de plaats hadden bereikt, waar hun aankomst reeds verwacht werd, deden zich dadelijk belangstellende koopers op, die de jonge mannen bevoelden en betastten, zooals een vleeschhouwer op de markt de jonge runderen doet.

Een voor een zag Jan de mannen, met wien hij eenige maanden lief en leed gedeeld had, van het touw, dat hen gemeenschappelijk verbond, losmaken en wegvoeren en hoorde hij de vaak bedroefde woorden, waarmede de weggevoerde van zijn makkers afscheid nam, aan. Vooral de zeeman, die thuis vrouw en kinderen had, was bitter bedroefd en de tranen biggelden hem over de wangen. Niet uit vrees voor de harde toekomst, die hij waarschijnlijk tegemoet ging; maar voor het droevig lot, dat de zijnen wachtte, nu hij, de kostwinner, naar wiens terugkomst allen te vergeefs reikhalzend en verlangend uitzagen, een slavernij tegemoet ging, die wellicht eerst met den dood zou eindigen.

Slechts een enkele der schepelingen trachtte nog door een uitdrukking, die als een aardigheid moest gelden, of zijn kameraden moed in te spreken, of zijn eigen gewaardingen geweld aan te doen en te bemantelen. Maar niemand lette op zijn uitdrukkingen en allen gevoelden en toonden het in hun houding en gelaat, dat zij zich bewust waren, hoe deze oogenblikken een ontzettenden invloed op hun verderen levensloop zouden uitoefenen.

Allen waren reeds weggevoerd en Jan, hoe dikwerf ook betast, ja zelfs menigmaal in den mond gezien, alsof hij een paard was, wiens leeftijd aan het gebit kenbaar is, bleef alleen over.

Wat mocht de reden zijn, dat de gezonde scheepsjongen, die toch de jongste van allen was, niet dadelijk een koper vond?

(Wordt vervolgd.)

De Nederlandsche Radio-Omroep.

VII. DE PLAATS VAN HET STUDIO-ORGEL BIJ RADIO-UITZENDINGEN.

Orgelconcerten vormen een belangrijk programmadeel bij radio-uitzendingen. Ook de buitenlandsche radio-omroepen geven regelmatig orgelconcerten, waaronder vele uitzendingen van cinema-orgels.

Engeland geeft dit genre, evenals ons land, heel veel. Het is echter opmerkelijk, dat orgelconcerten van uit theaters in vele gevallen niet tot hun recht komen. Verschillende orgelconcerten, die wij via de Engelsche zenders kunnen beluisteren zijn daar, om te bewijzen, dat aan deze uitzendingen nog wel eens het een en ander mankeert. Het is dus begrijpelijk, dat de omroepen zoeken naar de mogelijkheid een speciaal studio-orgel te bezitten, dat speciaal voor radio-uitzendingen wordt gebouwd. Ook hiermede neemt Holland een eerste plaats in. De VARA bouwde het eerste speciale orgel. De oude studio was echter voor een dergelijk orgel niet geschikt, zoodat men niet direct kon zeggen dat ook dit af was. Nu in de nieuwe studio werd ook wederom een geheel nieuw en groter orgel gebouwd; onze lezers weten hoe dit door onze luidsprekers klinkt. Ook de NCRV heeft thans een dergelijk orgel laten bouwen en ook de AVRO zal in haar nieuwe studio een groot orgel krijgen.

Johan Jong, de organist van de VARA vonden wij direct bereid ons eens het een en ander van deze orgels te vertellen.

Het orgel dat zich thans in de groote concertstudio van de VARA bevindt, werd gebouwd door de Hollandsche „Standaard“-fabriek. Het is een groot cinema-orgel, dat tevens als concert-orgel is te gebruiken. Het „Standaard“-orgel heeft een reputatie gekregen, die de weergave van de grootste Amerikaanse orgels kan weerstaan. De beroemde Engelsche organist, Reginald Foort, die talrijke groote Amerikaanse orgels bespeelt, ook voor de gramfoonmaatschappijen, heeft onlangs nog verklaard, dat het „Standaard“-orgel, dat hij

in de VARA-studio mocht bespelen, één der mooiste instrumenten is, dat hij ooit bespeelde.

„Dit orgel biedt talrijke mogelijkheden,“ vertelde Johan Jong ons. „Is het ook als kerkorgel te gebruiken?“

„Ten deele, in mijn Zondagmorgenuitzendingen tracht ik altijd een dergelijk spel te ontwikkelen, doch het is mij niet mogelijk op dit gebied alles te bereiken wat men uit een kerkorgel kan halen. Daarvoor is als 't ware een tweede bouw, speciaal dat van een kerkorgel, noodzakelijk.

(Naar wij uit welingelichte bron hebben vernomen, zullen de „Standaard“-fabrieken voor de AVRO een dergelijk (dubbel) orgel bouwen, dat in de nieuwe studio een plaats zal worden gegeven.)

Het studio-orgel bezit talrijke registers. In de moderne muziek, die een zeer sterke registerwisseling noodig heeft om eenige kleur te geven, is het bijna ondoenlijk al deze registers in een snel speeltempo gelijktijdig te bedienen. Het moderne orgel is hier echter op berekend. Onder aan de klavieren vindt men eenige knoppen. De organist is in staat verschillende registers tevoren in te stellen op deze knoppen. Hij behoeft nu slechts onder het spelen even op een bepaalde knop te drukken, waardoor de hele registerstand gewijzigd wordt.

Het orgel heeft drie klavieren, plus pedalen voor het voetspel. Onmoedig te zeggen, dat dit pedaalspel een speciale en langdurige oefening vereischt. Wanneer van de gestelde knoppen geen gebruik wordt gemaakt, verschillende registers dus met de hand worden gewijzigd onder het spelen, dan eischt dit natuurlijk eveneens een zeer groote vaardigheid. Het is interessant te zien op welke rustige wijze Johan Jong deze registers bedient. Op het tweede klavier de melodie bijvoorbeeld spelend met de rechterhand, speelde hij met de linkerhand op het onderste klavier de begeleiding. Moet hij een register verzetten, dan doet hij dit met de linkerhand, onderwijl de begeleiding gewoon voortzettend, doch nu met zijn voeten op de pe-



daten. Het onderste klavier heeft nog iets bijzonders, merkte de organist op. Drukt hij namelijk een toets even in, dan hoort men eenige registers, drukt hij daarop deze toets nog verder naar beneden, dan hoort men plots een ander register er bij. Op deze wijze is het mogelijk naast de melodie, in de begeleiding ook nog een andere melodie of tegemelodie te spelen, door met de linkerhand verschillende toetsen iets verder in te drukken dan de overige.

Overbodig te zeggen, dat een ieder daartoe lang niet direct in staat is.

De foto geeft een vrij duidelijk overzicht van een deel der speeltafel en dit nader bezien, zullen onze lezers het wel met ons eens zijn, dat men ten slotte wel een virtuoos moet zijn om een dergelijk groot instrument op rustige en beheerschte wijze te kunnen bespelen.

Wij hebben ook een kijkje genomen in de groote „pijpenkamer“, een vertrek, dat heelemaal is ingericht voor de bouw van het groote aantal pijpen en verdere instrumenten en onderdelen van instrumenten, die tezamen met de speeltafel het groote orgel vormen.

„Het bespelen van deze orgels is niet onderworpen aan een bepaald systeem, er is zelfs geen muziek voor geschreven. Het populaire genre, dat hierop gespeeld wordt, de Jazzmuziek, wordt gespeeld van orkestpartituren of wanneer er alleen een pianopartij van is, dan stelt de organist zijn eigen orgelpartij samen. Hierin vinden we dan ook de reden, dat in dit genre eenzelfde stuk door iedere organist wat het registerwerk betreft geheel anders gespeeld wordt.“

Johan Jong speelt naast het populaire genre heel graag meer ernstige muziek, hetwelk wij vooral des Zondagmorgens kunnen hooren. Dit is een heel ander genre, en het gebeurt niet dikwijls, dat een cinema-organist hiertoe in staat is (tenminste volledig muzikaal), terwijl ook lang niet iedere kerkorganist het juiste genre op een cinema-orgel kan spelen. De organist vertelt ons, dat hij van huis uit echter oorspronkelijk kerkorganist was, later bespeelde hij toen het cinema-orgel in de Cinema-Royal te Amsterdam.

„Geruimen tijd ben ik nu al aan de VARA verbonden en hier heb ik nu een instrument, waar ik mij volledig op thuis voel. Vroeger waren de orgels verschrikkelijk voor het moderne, voor de Jazz-muziek. Toen trokken de orgels te veel, dat ging allemaal veel te langzaam. Maar zooals u zoo net wel gezien hebt, bij deze moderne geheel elektrische orgels, behoeft men slechts de toetsen maar even aan te raken, of wij hooren het ook.

Goede raad.

Laat geen voedingsmiddelen in de keuken of andere plaatsen liggen, zelfs niet wanneer dit plezierig mocht doen aan vliegen of ander ongedierte.



Johan Jong voor het VARA-Standaard orgel.

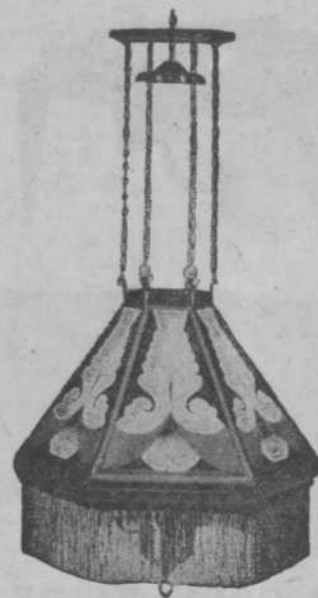
Het korte Verhaal

Hans en de tienduizend meisjes.

Het was heerlijk voorjaarweer en de tram suiste zacht wiegend door de buitenwijken van de stad en Lieselot wiegde mee en probeerde verontwaardigd te kijken, omdat die meneer tegenover haar herhaaldelijk naar haar keek, met bliken, die onverholven bewondering schenen uit te drukken. En al is het lente, en al is een lief jong meisje van twintig lentes nog niet verloofd, het komt nu eenmaal niet te pas, dat jonge meneeren in de tram herhaaldelijk van hun krant opzien, om naar zoo'n jong meisje te kijken, alsof ze zeggen wilden: „Sapperloot, wat zie jij er schattig uit!“ En het is dus volkomen in orde, als het bewonderde jonge meisje poogt diep verontwaardigd te kijken, hoewel dat moeilijk is, heel moeilijk, vooral als de jonge man lang niet onknop is, en met een mooie rij witte tanden brutaalweg zit te glimlachen, en soms zelfs de impertinentie zoover drijft, dat hij een knipoogje schijnt te geven. Lieselot kreeg dan ook een kleur, en ze kon het heusch niet helpen, maar er trok een lachje over haar verontwaardigde gelaat, en ze wendde haar hoofd af. En bij de volgende halte stond de jonge man op. Hij vouwde zijn krant op, met den kop naar buiten. Lieselot zag, dat het de „Middagpost“ was. Bovendien bleef de jongeman, op weg naar den uitgang, heel even bij Lieselot staan en wees met nadruk op den naam van zijn krant „Middagpost“. Daarna stapte hij uit, brutaal glimlachend, terwijl Lieselot diep bloosde. Hij had geen woord gesproken.

Het hartje van Lieselot ging van rikkettikketik. Ze zag nog steeds die brutale bruine oogen van dien lang niet onknappen jongeman voor zich. Toen ze dien avond van kantoor naar huis ging, kocht ze aan de kiosk een krant, „De Middagpost“, hoewel het natuurlijk te gek was om te gelooven, dat die jongeman in zoo'n korten tijd reeds een advertentie in de krant zou hebben kunnen plaatsen. Bijvoorbeeld in dezen geest: „Wil de betoverende jonge dame uit de tram, hedenmorgen half negen, lijn 27, zich bekend maken?“ Lieselot nam de krant mee naar huis, en doorzocht op haar kamertje zorgvuldig de advertentiekolommen, doch er was niets in te vinden dat maar enigszins op een advertentie van den knappen jongeman leek. Wel stond er een feuilleton in, dat pas was begonnen te loopen. Het heette: „Het zoete geheim van de kleine Mariette“. Lieselot las de aflevering er van, die in deze krant stond. En ze vond dat feuilleton zoo allerliefst en zoo spannend, dat ze den volgenden dag ook nog de reeds verschenen nummers van de krant kocht, waarin het feuilleton was begonnen te loopen, terwijl ze zich verder op de krant abonneerde. In den loop der volgende dagen keek ze ook nog een poosje trouw de advertentierubriek na, doch van den knappen jongeman geen spoor. Aan het eind van de week zocht ze een vriendin op, en terwijl ze thee zaten te drinken, viel haar oog op een exemplaar van de „Middagpost“. „Hé!“ riep Lieselot uit, „ik wist niet dat je ook de „Middagpost“ las, Jeanet!“

Jeanet lachte zoo'n beetje geheimzinnig en zei: „Ach, ik kan het jou natuur-



f 17.50

Salon-Lampen

in Bronskoper met gewone en Cardanische ophanging vanaf f 12.—

GROOTE SORTERING

Glaslampen voor Scheepsgebruik vanaf . . . f 11.75

M. A. M. Cornets de Groot

Opgericht in 1877

Scheepmakershaven 14, Rotterdam

lijk wel vertellen, Lieselot. Ik lees hem nu, omdat er zoo'n aardig feuilleton in staat. Het heet: Het zoete geheim van de kleine Mariette. Maar het begon eigenlijk zoo...“ En toen vertelde Jeanet ook van een knappen jongeman en knipoogjes en brutale lonkjes en een geheimzinnig heengaan en wijzen op den naam van de krant „De Middagpost“. En toen lachten Lieselot en Jeanet samen om dien brutalen rakker van een jongeman, die lang niet onknop was en er blijkbaar een sport van maakte, lieve jonge meisjes in de tram het hof te maken.

Maar twee weken later stapte Lieselot weer in de tram en het was vol en een lang niet onknappe jongeman, die „De Middagpost“ zat te lezen, stond voor haar op, en glimlachte met zijn witte tanden en keek heel brutaal bewonderend naar de lieve Lieselot. Die, ook niet op haar mondje gevallen, de aangeboden plaats aannam, en toen gelegenheid vond, zonder dat de andere passagiers het hoorden, den brutalen jongeman toe te voegen: „U bent een nette meneer, om alle jonge meisjes in de tram het hoofd op hol te brengen.“

De jongeman keek even onthutst, nam zijn hoed af en zei verontschuldigend: „O, neemt u mij niet kwalijk, heb ik u soms al eerder toegelachen en zoo?“

„Ja,“ zei Lieselot, „veertien dagen geleden...“

„O, neemt u mij alstublieft niet kwalijk, maar het kan heusch wel eens voorkomen. U moet weten, ik heb in de afgelopen zes weken tegen tienduizend meisjes gelachen, dus u begrijpt...“

Lieselot staarde den modernen blauwbaard met groote oogen aan.

„Maar,“ ging deze zacht voort, „er was er niet één bij zoo lief als u.“

Natuurlijk keek Lieselot heel, heel verontwaardigd. Zoo'n blauwbaard, die durfde haar nog complimentjes maken! Maar het was nog steeds lente, dus kon Lieselot het niet helpen, dat ze ondanks alles een kleur kreeg en dat heur hartje weer van rikkettikketik ging.

Hij stapte bij dezelfde halte uit als Lieselot, en toen de tram was weggereden, nam hij zijn hoed weer af en zei: „Mag ik me nu even voorstellen? Mijn naam is Hans Braas, schrijver van be-

roep. Ik kon mijn nieuwste boek „Het zoete geheim van de kleine Mariette“ als feuilleton aan den redacteur van „De Middagpost“ verkoopen, mits ik hem bewees, dat het bijzondere aantrekkingskracht had. Toen heb ik opgenomen, hem binnen drie maanden 50.000 nieuwe abonné's te bezorgen door mijn feuilleton, door middel van het plannetje, dat we samen hebben uitgedacht. U begrijpt me wel, door dat knipoogen en lachen en wijzen naar „De Middagpost“. Alle meisjes die eenmaal het feuilleton hadden gelezen, wilden weten hoe het afliep en abonneerden zich. En nu zijn de tienduizend nieuwe abonné's er. Vandaag was het voor het laatst dat ik in de tram moest knipoogen. Als... als u...“

„Lieselot heet ik,“ hielp Lieselot hem voort.

„Als u... jij... Lieselot het wil, kan ik er nu dadelijk mee ophouden. Dat wil zeggen, om te knipoogen tegen die andere tienduizend meisjes. En dan wil ik voortaan alleen nog maar knipoogen en lachen tegen één meisje... als u... als jij Lieselot... er op staat...“

Nu, die kleine Lieselot — het was lente, nietwaar? — bloosde natuurlijk heel erg, en zei natuurlijk niet zoo maar de eerste keer „ja“. Ze liet zich natuurlijk eerst heel behoorlijk en fatsoenlijk eenige keeren smeken en soebatten, en toen kwam dan het sidderend verwachte, gelukzalig makende antwoord. En toen het zomer was geweest — kolossaal wat een heerlijke zomer was dat, vonden Hans en Lieselot — kwam er tegen het najaar een ondertrouwadvertentie in „De Middagpost“. En toen Lieselot en Hans Braas trouwden, waren ze natuurlijk dol gelukkig. Maar Hans Braas heeft op zijn huwelijksdag plechtiglijk moeten beloven, nooit meer een feuilleton aan een redacteur te verkoopen op basis van knipoogjes aan tienduizend meisjes.

Hoofdpijn, Kiespijn
bedaarft spoedig met
Mijnhardt's Poeders
Per stuk 8 ct. Doos 45 ct. Bij Uw drogist